

и дори чернокожъ господинъ, съ засукани мустаки, съ скуесто лице, съ бръсната поникнала брадица, облѣченъ въ рединготъ, незакопчанъ, подъ жилетката му два-три прѣста червенъ поясъ, съ бѣла (по нашенски бѣла) риза, безъ вратовръска, съ черно накривено калпаче, съ ботуши и единъ вратчански бастунъ подъ мишница. Младъ човѣкъ; да има — да има най-много триесетъ години.

— Извинете, господине, — казвамъ му азъ съ очудване, — азъ нѣмамъ удоволствието да ви познавамъ.

— Какво? Не ме познавате ли, кайшъ? Ти нали си българинъ?

— Българинъ съмъ.

— Е?

— Е?

— Е хайде, ставай да се разхождаме. Какво ще киснешъ тукъ? Менъ ме казватъ Ганю Балкански. Ставай.

Нѣмаше нужда да ми казва, че е бай Ганю.

— Извинете, г-нъ Ганю, азъ не съмъ свободенъ сега.

Ами че какво стоишъ въ кафенето, като не си свободенъ.

Не считахъ за нужно да му давамъ обяснения. Но той не показваше ни най-малко желание да ме остави на мира и току ми изтърси:

— Ставай да ме водишъ на баня. Де е тукъ банята?

О-хо! Да го вода на баня! Менъ почнаха малко да ме взиматъ дяволитѣ, ама се сдържахъ, и не само че се сдържахъ, ами ме досмѣша. Види се, че бай Ганю имаше наистина нужда отъ баня, защото отдалеко дѣхтѣше на вкиснато. Нѣмаше какво да правя. Съ-